

ДЖЕЙМИ

Левият противников нападател се плъзва към мрежата и праща с все сила шайбата към мен. Вдигам облечената си в ръкавица ръка и тя тупва звучно в нея. Състезателният ми дух ликува, а кръвта ми пламва от удовлетворение.

– Страйкър пак спаси! – подвиква новият ми съотборник, докато профучава край мен.

Кимвам и подхвърлям шайбата на леда. Феновете в Ню Йорк обичаха да скандират тази фраза по време на мачовете. Когато миналата година спечелих трофея „Везина“ за най-добър вратар в НХЛ¹, дори я споменаха в речта по случай награждаването.

Край скамейката треньорите наблюдават, водят си записки и обсъждат представянето на отбора. Следващата шайба се промушва край мен и стомахът ми се свива. Главният треньор ме поглежда с непроницаемо изражение.

Преди две седмици подписах договор, макар и за по-малко пари, за да играя за „Ванкувър Сторм“. След автомобилната катастрофа на мама, причинена от панически пристъп, тя твърдеше, че се чувства добре. Но знам, че щом си е мълчала за пристъпите, значи навярно се влошава. Сега, след като отборът ме купи за по-малко пари, представлявам актив, от който могат да спечелят. Възможно е да ме продадат за повече, без изобщо да се допитат до мен. Аз съм като имот, който са взели на добра цена и винаги могат да изгъргуват, ако решат да си вземат някой по-добър.

¹ НХЛ – Национална хокейна лига на САЩ и Канада – Б. пр.

Безпокоя се. Майка ми се бори с депресията и тревожността от години след онзи инцидент, когато татко катастрофирал пиян и загинал, докато съм бил още бебе. Но сега я бях изпуснал от поглед и се оказа, че положението ѝ се е влошило многократно.

Не мога да си позволя да напусна Ванкувър. И не искам да се отказвам от спорта, който обичам, така че този сезон трябва да е добър. Трябва да се представя възможно най-добре и да защита високото си реноме, за да не ме продадат. Тази година трябва наистина да се концентрирам.

Докато продължаваме с тренировката, си мисля какво съм научил за останалите играчи от предишни мачове. Играл съм срещу „Ванкувър СТОРМ“ преди и виждам познати физиономии, но не познавам играчите така, както старите си съотборници. Играх за Ню Йорк седем години, още от деветнайсетгодишен. Не познавам сегашните си треньори и не съм смятал този град за свой дом, откакто заминах да играя в юношеската лига, но Ванкувър е мястото, където трябва да съм.

Усещам напрежение в гърдите си. Едва първият ден от тренировъчния лагер е, но никога не съм чувствал по-голям натиск да се представя добре.

Прозвучава сигналът за край на мача и заедно с останалите се плъзгам към скамейката.

– Добре изглеждате, момчета – казва ни треньорът, след като се събирате.

В края на миналия сезон, който беше един от най-слабите в историята на „СТОРМ“, медиите гръмнаха с новината, че Тейт Уорд ще е новият треньор на отбора. Той е в края на трийсетте си години, не по-възрастен от някои играчи. Имаше обещаваща кариера като нападател, преди контузия на коляното да я прекрати. До миналата година е бил треньор на колежански хокеен отбор и според това, което съм чел, феновете са го посрещнали скептично. Обикновено главните треньори бяха по-възрастни и с повече професионален опит.

Уорд ме поглежда и усещам как челюстта ми се стяга изпод вратарската ми маска.

– Имаме да свършим доста работа през следващите няколко сезона – казва той, оглеждайки групата от играчи. – Миналия сезон бяхме на дъното в класирането.

Въздухът натежава, момчетата се размърдват на кънките си. Обикновено това е моментът, в който много треньори биха посочили грешките и слабостите ни, и в какво се е провалил отборът миналата година. Очакваме да ни каже, че загубата не е опция.

Знам, по дяволите.

– Е, няма друг път освен нагоре – казва Уорд вместо това с крива усмивка. – Отивайте да се изкъпете и да си починете. Ще се видим утре.

Останалите се отдалечават от леда, а аз се мръщя, докато си свалям маската. Сигурен съм, че този дружелюбен, окуражаващ Уорд ще изчезне в мига, в който сезонът започне след няколко седмици и напрежението стане осезаемо.

– Страйкър! – вика ме Уорд, докато вървя по коридора към съблекалните. Идва към мен и изчаква последните играчи да се отдалечат, докато ги поздравява с кимване. – Как е, адаптираш ли се?

– Да, всичко е наред. – Апартаментът ми е пълен с кашони, които нямам време да разопаковам. – Благодаря, въъ, за помощта с апартамента и за хамалите.

Усещам напрежение в раменете и прокарвам ръка през косата си. Мразя да приемам помощ от някого.

Уорд махва небрежно с ръка.

– Наша задача е да помагаме на играчите да се настанят. Всъщност мнозина получават и асистент. Той може да ти помогне с разопаковането, храната, да закара колата ти на сервиз или да ти разходи кучето, такива неща.

– Нямам куче.

Той се засмива.

– Знаеш какво имам предвид. Насреща сме да ти осигурим всичко необходимо, за да можеш да се съсредоточиш върху мачовете. Така че, от каквото и да имаш нужда, просто ни кажи.

Нямам нужда от помощ, за да се концентрирам, когато съм на леда. Свел съм живота си до две неща, които са от значение – хокея и майка ми.

– Разбира се – отвръщам с ясното съзнание, че няма да поискам нищо.

Винаги съм се грижил сам за себе си. Това няма да се промени.

Уорд снишава глас:

– Ако майка ти се нуждае от нещо, можем да го осигурим.

Когато поисках да се прехвърля във Ванкувър, той се обади да попита защо. Казах му всичко. Единствено той знае за ситуацията с мама.

Обзема ме тревожност. Ето защо не трябваше да си отварям проклетата уста. Сега всички искат да помогнат. Всяка частица от мен се бунтува срещу това някой друг да се намесва и раменете ми се напрягат.

Програмата ми тази година ще е изтощителна. Осемдесет и два мача, половината домакински във Ванкувър, а другата половина гостуващи. Плюс тренировки с отбора, с треньора на вратарите и моите лични тренировки. И за капак, срещи с физиотерапевт, масажист, спортен психолог и личен треньор.

Гърдите ми се изпълват със смесица от очакване и вълнение от съревнованията, които предстоят. Състезавам се в хоккей на лед от петгодишен и предизвикателството ме кара да се чувствам жив. Напрежението ме зарежда. След години тренировки съм се превърнал в човек, който обича да тества силите си докрай и да побеждава.

А тази година ще се разкъсам между инатливата си майка и напрегнатия си график. Определено ще е едно огромно предизвикателство.

Но ще се справя, стига да съм концентриран.

– Добре сме – казвам с рязък тон. – Благодаря.

Винаги сме били само аз и майка ми. Ще се справя. Винаги съм се справял.

* * *

След като си вземам душ и се преобличам, си тръгвам, за да си купя обяд и да дремна вкъщи преди фитнеса. Вървя по една уличка, когато някакъв шум край контейнерите за боклук ме спира.

Една кафява, пухкава кучешка задница стърчи от един кашон. Докато го заобикалям, кучето надига глава от кашона и ме поглежда. Цялата му муцуна е в макарони със сирене.

Кучето ми маха с опашка, докато се вирам в него. Женско е, с блестящи кафяви очи, с които ме гледа развълнувано. Трудно е да определя породата. Около двайсет килограма е,

може би кръстоска между лабрадор и шпаньол. Едното му ухо е по-късо от другото.

То прави крачка към мен, но аз отстъпвам.

– Никакъв шанс – казвам му.

То се плъосва по гръб на земята, метейки паважа с опашка, и чака да го почеша по коремчето.

Къде ли е собственикът? Оглеждам се, но сме сами. Сбърчвам нос, докато гледам кучето. Няма каишка, а под макароните виждам, че муцуната му е мазна и мръсна. Козината му е прекалено дълга и му влиза в очите, но дори така си личи, че е доста кльощаво.

Сърцето ми се свива, а това не ми харесва.

– Не яж такива неща – казвам му, мръщейки се на боклука. – Ще се разболееш.

То изплезва език отстрани на муцуната си.

– Отивай си вкъщи!

Думите ми прозвучават сурово, но то още чака да го почеша по коремчето.

Сърцето ми пак се свива, но го пренебрегвам. *Не*. Това не е мой проблем. Не мога да се разсейвам с такива неща. Дори не излизам по срещи, по дяволите, защото знам от опит, че хората очакват повече от това, което мога да им предложа.

Обаче не мога да го оставя тук. Може да го блъсне кола или да го нападне койот. Може да изяде нещо развалено.

От „Защита на животните“ ще го приберат. Изваждам телефона си и след известно търсене откривам номера, на който да се обадя.

– Попаднах на бездомно куче зад арената в центъра – обяснявам на жената, която вдига. Ще разбере кое място имам предвид. Чувам, че при нея лаят кучета. – Може ли някой да го прибере?

Жената се засмива.

– Миличък, нямаме достатъчно хора. Ще трябва ти да го оставиш на някой от нашите адреси.

Тя ги изрежда, преди да затвори. Звъня на най-близките, но всички са пълни. Ще се наложи да карам два часа извън града, за да оставя кучето. Взирам се в телефона със сключени вежди, а после поглеждам надолу към животното.

То скача на крака. Все още ме гледа и маха с опашка. Си-

гурно мисли, че ще извадя някое лакомство. Чувството в гърдите ми ме дразни.

– Какво? – питам, а опашката му маха още по-силено.

Усецам стягане в гърдите и преглъщам тежко. Не мога просто да го оставя тук.

Някъде в ума ми строгата, дисциплинирана част от мен ми се присмива. Ами безумната ми програма? Не мога да се грижа и за проклетото куче. Дори не съм в състояние да имам приятелка, без да прецакам всичко. Абсолютно сигурно е, че не мога да се грижа за кучето. Пътувам през повечето време.

Но не мога просто да го оставя тук.

Опашката му маха, докато ме гледа с дълбоките си кафяви очи. Ще го заведе в приют, няма да го задържа.

* * *

Същата вечер, докато седя в колата си пред приюта, оглеждам малката, но добре поддържана сграда. Чувам лай отвътре. Има оградено пространство с кучешки играчки и оборудване като на площадка за игра.

Кучето седи на седалката до мен и гледа любопитно през прозореца. Спускам стъклото и го оставям да души.

След като претърсих онлайн обявите, открих високо оценена ферма, която приема улични кучета и им намира нови собственици. Подбират ги внимателно, за да са сигурни, че за животните ще се грижат добре. Това е най-добрият приют, който успях да откроя. Карах три часа, за да стигна дотук.

Оглеждам мястото и преглъщам буцата в гърлото си. Представям си как оставям животното тук и стомахът ми се свива.

Кучето ме гледа и диша тежко с изплезен език.

– Не мога да те задържа – казвам му.

То се надига и се опитва да се покатери в скута ми. Въздишам. Опитваше се да го направи и докато шофирах. Припгълзва и се гушва с глава на облегалката.

По дяволите. Ако знаех колко трудно ще ми бъде, изобщо нямаше да го вземам.

Не, това е лъжа. Нямаше как да го оставя в мръсната уличка.

Изброявам причините, поради които не мога да го задържа. Никога не съм имал куче. Нямам идея как да се грижа за

него. Майка ми страда от сериозни психически проблеми и се нуждае от мен, дори да не го признава. Трябва да се съсредоточа върху хокея. Откакто скъсахме с Ерин, бившата ми, когато бяхме на деветнайсет, не съм се обвързвал. Това куче представлява сериозно обвързване и ще трябва да съобразявам графика си с него.

И все пак се колебаю. Изучавам сградата, търся недостатъци. В градината има няколко бурена. Первазът има нужда от боядисване. В полето има няколко дупки, навярно изкопани от кучетата. Не мога да се грижа за куче, но и не мога да го оставя тук.

Това място не е достатъчно добро за него.

Търкам върха на носа си със съзнанието, че вече съм взел решение. По дяволите!

– Хей.

То надига глава и ме поглежда със светнал поглед. Сърцето ми се присвива.

– Искаш ли да живееш с мен? – питам го, а то продължава да се вира в мен. – О, искаш лакомство!

То скача обратно на седалката до мен и чака. Пресягам се към задната седалка и отварям торбата с лакомства, които купих за него. Давам му няколко и го гледам как ги схрусква.

Взел съм решение и игнорирам тихия гласец, който ми казва, че това не е добра идея. Гледам как кучето се свива на топка и заспива. Имам достатъчно пари, за да си наема асистент, така че ще се грижа добре за него.

Търся в контактите на телефона си, докато не намирам този, който ми трябва.

– Страйкър – вдига ми Уорд.

– Здравсти! – Потърквам брадичка, за да разсея лошото чувство в стомаха си. – Промених си мнението. Ще имам нужда от асистент.

ПИПА

Сърцето блъска силно в гърдите ми, докато стоя пред сградата, където живее Джейми Страйкър.

Последният път, когато го видях на живо, бе в столовата в гимназията ни. Тъкмо бях разляла синьо слърпи¹ върху бялата си тениска. Още помня зелените му очи и студения, безразличен поглед, който ми хвърли, преди да се върне към разговора си с останалите популярни, секси, атлетични момчета.

А сега ще съм негов асистент.

Винаги е бил задник, но боже, още тогава изглеждаше великолепно. Гъста тъмна коса, леко разрошена, след като е играл хоккей. Добре очертани челюст и нос. Широки, силни рамене. И бе висок, *много висок*. С възмутително гъсти мигли. Джейми никога не премина през онази ужасна странна тийнейджърска фаза, от която аз сякаш не излязох с години. Изглеждаше заплашително мълчалив и сприхав, което едновременно ме изнервяше и очароваше. Мен и всички останали момичета в училище, както и половината момчета.

О, боже. Поемам си дълбоко дъх и набирам номера на таблото отвън. Той натиска бутона да ми отвори, без да проговори. В асансьора нагоре към мезонета стомахът ми се свива.

Не съм вече онова глупаво момиченце, а пораснала жена. Минали са осем години. Вече не си падам по този тип мъже.

Нуждая се от тази работа. Разорена съм и спя на дивана на сестра ми. Напуснах ужасната си работа в „Хотдозите на Бари“ само след седмица, и то без предупреждение. Дори и да

¹ „Слърпи“ – марка газирани ледени напитки в различни цветове. – Б. пр.

искам да се върна (а аз не искам, приех работата само защото се нуждаех спешно от пари, за да си плащам сметките и да помагам на Хейзъл с наема), никога няма да ме вземат отново.

Пък и няма начин Джейми да ме помни. Гимназията ни беше огромна. Аз бях смотаното момиче от музикалната банда, което все се мотаеше с другите музиканти, а той беше секси хокеист. По-малка съм с две години, така че дори не сме имали общи часове или приятели. Той е един от най-добрите вратари в НХЛ и изглежда като бог, по дяволите! А всеизвестният факт, че не се обвързва, явно амбицира още повече почитателките му. Миналата година една от тях хвърли бикините си на леда заради него – отразиха го във всички спортни новини.

Няма начин да ме помни.

Наближавам неговия етаж.

Той ще е зает с тренировки. Изобщо няма да го виждам.

А аз наистина, ама наистина се нуждая от тази работа. Приключих с музикалната индустрия и знаменитите кретени в нея. Учих маркетинг и е време да си намеря работа по специалността. Но единствените обяви в тази сфера във Ванкувър изискват поне пет години опит – нямам никакъв шанс. Сестра ми Хейзъл работи като физиотерапевт за „Ванкувър Стом“ и ми довери, че при тях скоро ще се освободи място в маркетинга. И предпочитат да наемат вътрешни хора, поне така каза.

Работата като асистент е моят входен билет. Ще е само временна. Ако се докажа като добър служител, ще съм с крачка по-близо до желаната длъжност.

Асансьорът спира на последния етаж и тръгвам към вратата на Джейми, докато поемам дълбоки глътки въздух, за да се успокоя. Не сработва. Сърцето ми продължава да бие силно.

Работата ми трябва, напомням си отново.

Почуквам, вратата се отваря и сърцето ми прескача един удар.

Джейми е станал още по-секси. Особено на живо... Направо не е честно.

Тялото му изпълва рамката на вратата. По-висок е от мен с трийсетина сантиметра и дори под блузата му с дълъг ръкав мога да видя, че тялото му е съвършено. Тънката материя се опъва по широките му рамене. Смътно чувам, че някакво куче лае и обикаля из апартамента зад него, но очите ми проследя-

ват движението на Джейми, който се подпира с ръка на рамката. Погледът ми се застоява на предмишницата му.

Боже, само предмишницата на Джейми Страйкър може да те съблазни.

Усещам, че съм се втренчила. Бързо вдигам поглед към лицето му.

Бх. Стомахът ми се свива. Онова тийнейджърско привличане, което изпитвах към него, се завръща мълниеносно в живота ми, като комета, преминаваща през мен. Очите му все още са в най-наситения зелен нюанс, подобно на вековна гора.

– Здравсти – издишам, а после прочиствам гърлото си. Лицето ми гори. – Здравсти – повтарям по-силно и лепвам голяма фалшива усмивка на лицето си. – Аз съм Пипа, новият ти асистент – казвам, докато пригладдам опашката си с ръка.

За момент не реагира, а после се намръщва.

Мислите ми се разпръскват като конфети. Не мога да се сетя за нито една дума. Косата му е гъста и къса, леко се къдри. Влажна е, сякаш току-що е излязъл от душа, и ми се иска да прокарам пръсти през нея.

Погледът му се задържа върху мен и става все по-враждебен, докато накрая въздъхва, все едно му преча. Точно така беше и в гимназията – навъсен, раздражителен и кисел. Не че някога сме общували.

– Чудесно – изплюва думата като проклетие, сякаш съм последният човек на Земята, когото би искал да види. Обръща се и влиза в апартамента.

Знаех си, че няма да ме помни.

Засрамена, сдържам в себе си безрадостен изблик на смях. Не знам защо съм изненадана от държанието му. Ако съм научила нещо от бившия си, Зак, и приятелите му, то е, че великолепните, известни хора могат да се държат като пълни кретени, и то безнаказано. Светът просто им го позволява.

Джейми Страйкър не е по-различен.

Приемам отворената врата като знак да го последвам. Кучето се втурва и скача върху мен. Носи розов нашийник. Веднага се влюбвам в животинчето.

– Долу – нарежда той със строг глас, който кара врата ми да настръхне. Кучето го игнорира, подскача върху краката ми и маха с опашка.

– Здравсти, кученце – приляквам и се смея, докато то се опитва да ми даде целувка.

Женско е, диво и пълно с енергия. Потропва с лапи по пода, а опашката му ще се скъса от махане. Дупето му се мърда сладичко, докато го почесвам по гърба.

Лудо влюбена съм.

Джейми прочиства гърло неодобрително. Смуствам се, но прогонвам това чувство. Тук съм за да му помогна с кучето, така че какъв му е проблемът? Когато се изправям, усещам лицето си горещо.

А апартаментът? Той е един от най-хубавите, в които съм влизала. Прозорците са огромни, от пода до тавана, и обхващат двата етажа. Гледат към водата и планините Норт Шор и изпълват стаята със светлина. Концепцията е отворена, с всекидневна и кухня в едно. Кухнята е просторна и блести от чистота. Въпреки че холът е задръстен от кашони и кучешки играчки, огромният диван изглежда много удобен и примамлив. Има и стълби, които сигурно водят до спалните. През прозорците виждам Северен Ванкувър и планините. Гледката ще е изумителна дори и в най-лошия буреносен ден от мрачната ванкувърска зима.

Обзалагам се, че тук някъде има и огромна вана.

– Как се казва? – питам Джейми, докато галя кучето, което се обляга на мен и се радва на вниманието.

Лицето му трепва и начинът, по който се визира в мен, кара стомаха ми да се свие. Гледа ме остро със зелените си очи и сякаш ме пронизва. Чудя се дали някога се усмихва.

– Не знам – отвърща ми той.

На пода до дивана има огромно меко кучешко легло, а около стотина шарени играчки са пръснати из хола. В кухнята виждам купичка с вода и друга за храна, а на плота лежи огромна торба с лакомства, наполовина празна. Кучето изтичва да вземе една играчка и я пуска в краката на Джейми с очакване, махайки с опашка.

– Трябва да тръгвам за тренировки, така че да приключваме – казва Джейми, все едно му губя времето. Минава покрай мен и ароматът му нахлува в носа ми.

Леле, мирише невероятно. Това е онзи неопределен аромат на мъжки дезодорант – едновременно остър, пикантен, силен,

свеж и чист. Сигурно се казва „Лавина“ или „Ураган“, или нещо друго могъщо и неудържимо. Искам да заровя лице в дрехите му и да вдишам дълбоко. Сигурно ще припадна.

Докато той крачи насам-натам из кухнята и ми показва къде стои кучешката храна, се удивявам от грациозния и властен начин, по който се движи. Виждам как мускулите му под дрехите потрепват. Раменете му са страшно широки. А той е много, ама много висок.

Осъзнавам, че той още не се е представил. Така правеха и известните хора на турнето на Зак, когато идваха зад сцената – сякаш очакваха да знаеш кои са.

– Ще комуникираме само чрез имейли или съобщения – обяснява Джейми. – Разхождай кучето, храни го, пази го. Вече минахме през ветеринаря и кучешкия фризьор – изрежда, докато хвърля поглед към него.

– Мога да се справя с всичко това – усмихвам се успокояващо.

– Добре – тонът му е рязък.

Леле. Господин Приветлив на вашето внимание. Преглъщам с усилие. Много обича да командва. Потръпвам и кожата ми настръхва. Сигурно обича да командва и в леглото...

– Защото това ти е работата – добавя той.

Потискам лошото чувство, което се надига в мен. Вече не съм на шестнайсет. Научила съм си урока, познавам типове като него. След Зак вече знам, че не бива да се влюбвам в известни мъже. Мъже с его. Мъже, които си мислят, че могат да правят каквото си искат без никакви последствия.

Мъже, които ще се уморят от мен и ще ме захвърлят.

– В дните, когато имам мачове, обичам да спя следобед – обяснява ми през рамо, докато го следвам нагоре по стълбите. – Тогава се нуждая от абсолютна тишина.

Трябва да впрегна цялата си воля, за да не му отговоря с: „Да, сър, тъй вярно, сър!“. Нещо ми подсказва, че няма да се засмее.

– Ще го извеждам на дълга разходка през това време – отвръщам.

Той изсумтява. Това сигурно е равносилно на сълзи от радост в неговия случай.

В коридора на горния етаж той се спира пред една отворена

врата. Стаята е празна, като изключим няколко големи кашона и все още неразопакован матрак.

– Това ли ще е моята стая?

Той се намръщва и стомахът ми пак се свива.

– Имам предвид, че ще спя тук, когато те няма, нали така? – пояснявам, да не би да си помисли, че планирам да се нанеса тук завинаги или нещо такова. – Когато се грижа за кучето.

Той скръства ръце.

– Да.

Начинът, по който ме гледа, кара стомаха ми да се бунтува. Усмиввам се отново от нерви и той се намръщва още повече.

– Чудесно – изчуруликвам.

Той накланя глава към банята надолу по коридора.

– Можеш да ползваш онази баня. Аз разполагам с друга към спалнята.

Погледът му се спира върху мен и се опитвам да не се размърдам притеснено. Този тип *не ме харесва*, но ще променя това, когато му покажа колко много мога да улесня живота му. Пък и даже няма да ме вижда.

Не мога да си позволя да загубя тази работа.

ДЖЕЙМИ

Пипа Хартли е в хола ми, играе си с кучето, а аз не мога да дишам. Когато отворих вратата, помислих, че халюцинирам.

Косата ѝ е по-дълга. Има същата срамежлива усмивка, същите блестящи синьо-сиви очи, които ме карат да забравям собственото си име. Гласът ѝ е все така нежен и мелодичен – колко съм се напъгал да го чуя в гимназията, докато тя говори и се смееше с другите деца от училищната банда.

Но сега, когато е млада жена, тя е направо божествена. Защеметяваща. По носа и скулите ѝ има лунички, а в карамелената ѝ коса, която е нещо средно между кестенява и руса, се виждат златисти кичури. Беше сладка с брекетите си в училище, но сега усмивката ѝ едва не ми спира сърцето.

„Аз съм Пипа“, представи се, все едно не ме помни. Не знам защо се разочаровах толкова при тази мисъл.

– Искаш ли помощ с разопаковането? – пита ме, докато с кучето дърпат напред-назад една играчка. – Мога да напазарувам или да сготвя.

Гледам красивата извивка на устните ѝ, докато говори. Изглеждат меки и идеално розови. Винаги са били такива.

По дяволите.

– Не – изричам по-сурово, отколкото възнамерявах, но съм разтърсен.

Не мога да функционирам около Пипа Хартли. Никога не съм можел.

Умът ми мигновено ме връща назад във времето и си спомням как стоя в коридора пред класната стая и я слушам как пее. Тя имаше най-красивия, завладяващ и омагьосващ глас, който

някага бях чувал – сладък, но дрезгав при определени тонове. Силен, но нежен на места. Винаги го контролираше добре. Пипа знаеше как да използва гласа си, но никога не пееше пред публика. Винаги пееше проклетият Зак, а тя свиреше на китара отзад.

Чудя се дали тя още пее.

Чудя се дали още е с него и ноздрите ми се разширяват. Това лято видях глупавото му лице на един билборд и едва не кривнах от магистралата. С удоволствие бих забил юмрук в лицето му. Нима *точно този тип* подгръзва турнето? Та той едва можеше да свири на китара. И гласът му не е нищо особено.

Не може да се сравнява с Пипа. *Тя* наистина е талантилива.

Цели осем години по-късно аз още често мисля за времето, когато я слушах в коридора. Не знам защо. Няма значение.

Кучето разтърсва играчката със зъби, докато Пипа я държи, и тя се засмива.

Трябва да се махна оттук.

– Трябва да тръгвам за тренировка – казвам, грабвам ключовете си от плота и мятам раницата си през рамо.

– Чао – отвърща тя, докато излизам.

* * *

След тренировката този следобед тъкмо се каня да отворя вратата, когато някакъв звук вътре ме спира с ръка на дръжката.

Тя пее. „Флийтуд Мак“¹ звучи в апартамента ми, а гласът ѝ се носи ясен и силен над музиката. Уцелва всички тонове, но има и нещо специално в начина, по който ги изпява. Нещо уникално, което само Пипа умее.

Не мога да помръдна. Ако вляза вътре, тя ще спре да пее.

Стряскам се. Точно това не трябваше да се случва. Тя трябваше да си е тръгнала, преди да се прибера.

Не мога да съм около Пипа тази година. Минали са едва няколко часа, а тя вече е влязла в главата ми.

¹ „Флийтуд Мак“ е британско-американска музикална група, създадена в Лондон през 1967 г. – Б. пр.

Когато отварям вратата, новата ми асистентка разопакова кашоните в кухнята и се протяга да остави една чаша на рафта. Навежда се напред върху плота и получавам добра гледка към страхотния ѝ задник.

Раздразнение стяга гърдите ми. Това е последното, от което се нуждая.

Плъзвам поглед из апартамента. Повечето кашони вече са разопаковани. Тя е подредила хола и е сложила снимката с майка ми върху рафта с книги. Подредила е мебелите по-различно, отколкото бяха в стария ми апартамент в Ню Йорк. Креслото „Иймс“¹ гледа към прозорците, откъдето се виждат водата и светлините на града. Кучето спи върху дивана, свито на топка.

Скръствам ръце, чувствайки смесица от облекчение и объркване. Апартаментът изглежда добре. Усеща се като дом. Страхувах се да разопаковам, но сега всичко е почти готово.

Дори нямам против, че кучето се е качило върху мебелите.

Тя спира да пее и поглежда през рамо.

– О, здрасти – сепва се и поглежда към телефона си на плота, преди очите ѝ да се стрелнат пак към мен. – Съжалявам. Не осъзнах, че е станало късно. – Изтупва ръцете си и тръгва към вратата. – Как беше тренировката? – пита, докато си обува маратонките.

Сладкият, любопитен начин, по който ме пита, извиква странно чувство в гърдите ми. Нещо топло и течено. Не ми харесва. Неочаквано ми се приисква да ѝ кажа колко нервен съм за предстоящия сезон.

– Добре – отвърщам вместо това и тя се ококорва от резкия ми тон.

Проклятие. Ето защо нещата няма да проработят. Прекалено много ме е грижа какво си мисли тя.

– С Дейзи се разходихме два часа в „Стенли Парк“ и после прекарах по-голямата част от вечерта да я уча на разни трикове.

Смръщвам вежди.

– Дейзи?

¹ Креслото „Иймс“ е създадено от Чарлз и Рей Иймс, известни американски дизайнери, през XX век. Включва и табуретка. – Б. пр.

Пипа свива рамене и се усмихва на кучето на дивана.

– Трябва ѝ име. Изведох я преди час, така че няма нужда да я извеждаш и ти – казва тя и си взема чантата.

Опитвам се да благодаря, но от гърлото ми излиза просто някакъв нисък неопределен звук.

Пипа заглажда опашката си с ръка, примигва два пъти и ми се усмихва със своята блестяща усмивка... онази, за която си мислех по време на цялата тренировка.

Бузите ѝ са порозовели и изглежда смутена.

– Ще ти се махам от главата вече – прехвърля чантата си през рамо и ми хвърля още една бърза, срамежлива усмивка. – Ще дойда утре, когато си тръгнал за тренировка. Лека нощ, Джейми.

Погледът ми се спира на красивите ѝ устни и не мога да отговоря нищо. Сигурно си мисли, че са ме удряли с шайба в главата прекалено често.

Тя си тръгва, а аз оставам да се вирам във вратата.

Може би няма нужда да...

Смачквам тази мисъл като комар. Пипа трябва да си върви. Знам от майка си и от онази връзка, която опитах да поддържам през първата си година в НХЛ, че ако се пробвам да жонглирам с прекалено много топки, ще изтърва някоя. Винаги става така.

В минутата, в която тя си тръгва, изваждам телефона си и намирам Уорд.

– Страйкър? – отговаря той.

– Тренер. – Прокарвам ръка през косата си. – Трябва ми нов асистент.